

Яременко Дарина 16 років, «*Вибір*» (казка), Летичівський Центр творчості дітей та юнацтва, гурток "Юнкор", керівник Ількова Марина Сергіївна, Хмельницька обл.

Короткий опис роботи:

2024 рік.

Україна.

Війна.

Одеса. Біль, який не можна забути, не можна пробачити.

Маленькому хлопчику довелося зробити не дитячий вибір.

Виграв чи програв він? Ось цікаве запитання. Вирішувати читачу.

Вибір

Засновано на реальних подіях. Усі імена змінено, будь-які співпадіння є випадковими.

– Мам, ну хоч сьогодні давай у коридорі посидимо - спросоння бурмоче 9-річний Дмитро. Йому от-от має виповнитися 10. - Я не хочу йти в сховище, там смердить. - Хлопчик вовтузиться на ліжку, але не поспішає розплющувати очі. На дворі дуже рання весна, на годиннику - ніч.

– Вставай, юначе, у нас обмаль часу. -

Незнайомий грубий голос змусив Дмитра розплющити очі і навіть зірватися з ліжка.

– Хто тут? - злякано запитав хлопчик. Очі пристосувалися до темряви. Але замість когось із батьків він побачив двох істот: високих, аж занадто, та дуже худих. Вони мали сірий колір шкіри та два чорних ока, що були розташовані на лобі.

– Хто ви такі? Що вам потрібно? – запитав Діма.

– У нас обмаль часу, тому уважно слухай. Тобі потрібно піти з нами, – сказав інопланетянин, що стояв біля ліжка. Інший стояв біля стіни.

– Нащо? Я нікуди не піду! Хто ви такі? - Діма почав плакати та звати маму.

– Не галасуй! Тебе все одно ніхто не чує. Ми сповільнили рух часової петлі на 18 хвилин 21 секунду. Потім у цей будинок буде “приліт”. Майже

ніхто не виживе, включаючи твоїх батьків. Ми прилетіли за тобою з іншої планети. У тебе дуже важлива місія у нашому світі, якщо зараз ти не підеш із нами, то теж загинеш.

– Що за нісенітниця, де мої батьки? Я нікуди не піду. - Дмитро ошелешено кліпав, але очима провів по годиннику, у якого секундна стрілка рухалася у п'ять разів повільніше звичного.

– Нам наказано доставити лише тебе.

Ми не в змозі змінити події, принаймні, це не в наших інтересах. Не ми обираємо кого брати, кого ні. Ми виконувачі. - Спокійно відповів інший прибулець, який до цього не втручався у розмову.

– Що? Як так? А мої батьки? Мої сестрички? Мої друзі? Вони ж іще діти? - Діма сипав запитаннями, мов горохом.

– Ми маємо мету та ціль. Ціль - це ти, а наша мета набагато глибша та потребує забагато часу та підготовки.

– Але чому?

– У нас занадто мало часу, щоб вдаватися в подробиці. Через декілька хвилин із цього місця зостанеться лише купа металобрухту. До того ж не нам тобі усе пояснювати. Ти маєш зробити вибір: або ти ідеш із нами і виконуєш своє призначення, або ти загинеш разом із усіма - відповів прибулець, що стояв біля ліжка.

– Як на мене, дурна смерть, в порівнянні із тим, що ти зможеш багато чого змінити. Але згодом. На все свій час - додав інший.

– Я не піду без сестер - рішучіше сказав Дмитро. - Єви і Злати - додав після паузи.

– Виключено - перебила його істота, помітно нервуючи.

– Значить так, по-вашому, я і так маю загинути, тому втрачати мені нічого. А ви, мої інопланетні “не” друзі, мабуть, добряче отримаєте, якщо не доставите мене, для вашої якоїсь там місії. Тому у вас є вибір: або я іду разом із сестрами, або загину.

Інопланетні істоти не очікували такого спротиву. Вони переглянулися.

– Лише Єву. Із найменшою не буде кому панькатися.

Хлопчику було дуже боляче та страшно. Але його батьки - військові, які “бачили” війну з середини. Тато його вчив бути сильним, обережати сестричок, а війна змусила бути мужнім та приймати не дитячі рішення. Батько час-від-часу розповідав Дмитрику “військові оповідки” (як він їх називав). Розповіді тата були важкими, часом, трагічними, але той наче готував його морально до того, що колись доведеться стати як герой однієї із них. Якимось він сказав: “Часом ми не можемо вирішити ситуацію так як хочеться нам. Тоді треба аналізувати та приймати рішення. Рішення, які даються дорогою ціною, але має значення лише кінцевий результат. Інколи доводиться відступити, щоб відносно перемогти.”

Дмитрик стояв перед таким вибором.

– Згоден, – видихнув. Він і справді не знав, що робити із 7-ми місячною сестричкою. Він не знав куди вирушає і що має робити. – А як же наші з Євою тіла? Якщо їх не знайдуть рятівники, то буде безліч запитань?

– Не буде - спокійно відповів один із прибульців. - Поглянь на своє ліжко.

Дмитро опустил очі і побачив своє тіло, яке сумирно спало. На його устах застигла безпосередня дитяча посмішка. Посмішка, якої у нього більше ніколи не буде.

– Усе буде по-справжньому. Нам не потрібні ваші тіла. А зараз нам уже час. Залишилося менше п'яти хвилин.

Діма пішов до ліжка сестри й обережно почав будити.

– Єва, вставай, нам потрібно йти, – тихо сказав Діма, коли сестра сіла та стала протирати очі від сну.

– А мама та папа? – Єва притисла до грудей свого плюшевого ведмедика.

– Вони... Вони уже чекають нас на дворі, вставай – швидко вигадав Діма та узяв сестричку за руку.

Брат та сестра ще раз подивилися на власні тіла. На схвильований погляд сестри брат відповів лише посмішкою.

2 березня 2024 року 00:28 до ...

Маленька ручка притискала до маленького тіла плюшевого ведмедика, а сама дівчинка притискала до старшого брата, ховаючись за того, як за щит.

Єва стояла за братом та зі сльозами на очах дивилася на те, як за секунду їх дім перетворився у руїну, як з'їхалися машини, як працювали рятувальники... Як виносили їх тіла...

Діма дивився на це усе з серйозним обличчям та не смів пустити сльозу, оскільки не хотів, щоб сестра бачила його сльози. Сестра, яка пригорталася та ховалася за нього, відтепер єдина близька його душа. У серці хлопчика зародилося бажання помсти.

– Нам час, – сказав інопланетянин.

– У мене лише одне прохання до вас. Я хочу помсти... Помститися за кожне втрачене життя невинної душі людської, за кожен зруйнований будинок, за кожен клаптик моєї землі... – Діма говорив, як дорослий чоловік. Він зробив той вибір, про який казав батько.

Після цих слів інопланетяни разом із двома врятованими душами зникли...

“В ніч на 2 березня російські військові атакували місто Одеса ударними безпілотниками типу "Shahed-136". Один із дронів влучив у 9-поверховий житловий будинок Пересипського району міста, частина під'їзду з 18 квартир зруйнована повністю, пошкоджено ще 36 квартир.

Атака росіян забрала життя цілої сім'ї військових: 36-річної Тетяни й 40-річного Олега Кравців та їхніх трьох дітей: семимісячної Лізи, 8-річної Злати та 9-річного Сергія. В живих з родини залишився старший син Володимир, який в момент атаки був у бабусі в іншому населеному пункті. ”